

er det paa høje Tid, at man faar Reglerne ændret, og saa nytter det ikke noget, at man fra Rigsdagens og maaske ogsaa fra Regeringens Side ikke er saa glad ved at komme ind paa Spørgsmaalet, fordi det er saa omfattende, thi er der mange Mennesker, der paa den Maade lider Nød, af dem, som Staten faktisk har Forsørgelsespligt overfor, er det uværdigt for Staten, og Rigsdagen kan ikke være bekendt, at en saadan Lovgivning opretholdes. Der bør snarest muligt skrives til en Revision af disse Bestemmelser.

Jeg mener, at det er rigtigt, at dette Spørgsmaal drages frem, thi naar man overvejer, hvad der bør gøres i Anledning af Dyrtiden, finder jeg, at Staten har baaret sig overordentlig rigtigt ad ved, at man i den ekstraordinære Rigsdagssamling erkendte, at forinden vi gik videre, maatte Staten først overfor sine egne Arbejdere optræde paa en saadan Maade, at den ydede de daarligst stillede en Hjælp, der nogenlunde kunde afbøde Dyrtidens Følger. Men man bør da ogsaa gaa videre ad denne Vej, og Staten har i alt Fald ikke opfyldt sin egen Forpligtelse overfor de Folk, overfor hvem den har Forsørgelsespligt, saa længe de omtalte smaa Pensionisters Pensioner ikke forhøjes, saaledes at der derigennem bydes dem mere taalelige Levevilkkaar. Og ogsaa overfor dem, som oppebærer Invalideforsørgelse, bør Staten snarest muligt ændre de gældende Regler, saaledes at der bydes de vedkommende en Understøttelse, hvorved de bliver sat i Stand til nogenlunde at holde Nøden fra Døren.

Hvad i øvrigt de i Anledning af Dyrtiden trufne Foranstaltninger angaar, vil jeg sige, at det jo er glædeligt, at de nu mødes med Velvillie og Forstaaelse fra alle Sider. Der var en Tid, da der syntes at være en anden Stemning oppe, da der var nogle politiske Agitatorer, som tænkte ondt om Regeringen og om disse Foranstaltninger. Men det viste sig, at Stemningen ude i Landet modstod de Agitationsforsøg, som blev foretaget, og den Uvillie, som straks sporedes, er nu ved saa godt som at forsvinde. Jeg vil i den Anledning sige, at i første Række er det Husmændene og Arbejderklassen, som fortjener Anerkendelse, fordi denne Agitation mislykkedes. De danske Husmænd fortjener Anerkendelse, fordi de ikke blev et Bytte for den Spekulation i lav Egoisme, som tilsyneladende var lagt til Rette. De danske Husmænd forstod, at de maatte være med til at bære en Del af de Byr-

der, som maa bæres for at imødegaa Dyrtiden for de allerfattigste, og de var villige til at yde en Haandsrækning til dette Formaalets Fremme. Selvfølgelig var der mange Gaardmænd, som heller ikke vilde være med i denne Agitation, men den danske Husmandsstand som saadan var den, der modstod, og det mener jeg, den fortjener Tak og Anerkendelse for. Ligeledes mener jeg, at Arbejderklassen fortjener Anerkendelse, fordi den har baaret Byrderne med Taalmodighed. Det har heller ikke manglet paa Forsøg paa at faa Arbejderne til at rejse sig til Protest mod de Foranstaltninger, som er gennemførte. Der er fortalt, at Arbejderne ikke mærkede noget til Virkningen af disse Foranstaltninger, og at de derfor burde rejse sig og protestere og kræve langt videregaende Foranstaltninger. Men Arbejderklassen har forstaaet, at der var store Vanskeligheder at overvinde, og de har derfor med Resignation baaret de Vanskeligheder, som i høj Grad har optaarnet sig for dem. De har biet og ventet, til den rette Tid kom, da de kunde fremsætte deres Krav med den fornødne Virkning. Og nu synes den Tid at være inde, da der kan skrives til gennemgribende Foranstaltninger. Enhver, som overværede det Møde, der forleden holdtes i Indenrigsministeriet, blev overbevist om, at der ude i Befolkningen raader Villie til at være med i Arbejdet for at lindre Dyrtidens Følger for den fattigste Del af Befolkningen, og der blev paa dette Møde, ikke mindst af Socialdemokratiet, anvist forskellige Veje, man kunde gaa for at raade Bod paa denne Dyrtid. Jeg haaber da, at Regeringen snarest muligt vil tage Initiativet til at gennemføre en Del af disse Foranstaltninger.

Jeg skal selvfølgelig ikke her komme ind paa Enkeltheder, idet disse Enkeltheder netop blev drøftet paa det nævnte Møde, men jeg vil dog henstille til Regeringen, at der paa eet Omraade særlig hurtigt bliver grebet ind, og det er der, hvor de Følger, som vil komme efter den stærke Prisstigning paa Smørret, viser sig, og som i de sidste Dage har vist sig. Jeg vil ikke kræve, at der i hvert Fald foreløbig skal gribes stærkt ind for at skaffe lave Smørpriser. Jeg er klar over, at den Tid for længst er forbi, da Smaafolk spiser Smør, det er for længst blevet en Luksus i Smaafolks Hjem. Men de høje Smørpriser vil uvægerligt efterfølges af noget, som er værre for Smaakaarsfolk, og det er en Forhøjelse af Mælkepriserne og rimeligvis ogsaa en For-